ἡμέραν ἡμέρας ἦθεν ὁ πατριάρχης, καὶ ὡς τὸν ἔδεν ὄφον τινὸς αὐτὸ
μαρτυρῶθεν λέγει τὴν γέεν, αὐτοῦ ἦθεν κάθε καὶ πάλιν
τὸ τάξιμον, καὶ μὴ φανῇ ὅτι ἐχαίρασε τὴν αὐγάδην. καὶ
τὸν λόγον ἔποτε τὸν δεσπότον τοῦ θεμελίου, καὶ δεδομένης ὑ
φῆλν ἐς τὴν φωλεάν του. ὁ δὲ πατριάρχης ὅλε τὸ θεμέλι οὐ
πολλὸν, καὶ τὸ ἔφῆρε καὶ ἐνεχάρισε. καὶ μίαν ἡμέρας σιγῆπεν
ὄφον τινὸς καὶ σύρῃ τὶ θέλες τροφήν, καὶ ἔδε τὴν γέεν αὐτὸ=
μαρτυρῶ, καὶ δὲν ἠθέλησε καὶ ὑφάνῃ σημεῖνης. ἐκάνη δὲ τοῦ=
λέγει, ὦφίλε, καὶ ἔλα σημεῖόν μου καὶ σοῦ πάρω τὴν αὐτὴν ἀμ.
βὴν, ὁποῦ μὲ ἔκαμες τόσον πολλὸν. καὶ ἐκεῖνος λέγει, τί ἐ
δυνήθης αἰγάθη δὲν θέλῃ καὶ ἔλθε σημεῖα. φῶς καὶ σὲ
φανερώσω ὁποῦ ἔλαβες φαγητός; δὲν φτέφτε τὸ ὁ αὐδὲ ὁ
νεκρὸς μεστὸν δεύκα τὸ τρόφόν του ἐχθρὸν καὶ φανερώῃ. τί δὲ
φτώτης μας φλίγα δεῖ τὴν αὐναίγκην ἔγινε καὶ δεῖ τὴν ἔχουθε
γίνῃς. λοιπὸν αὐτὸ τάξε αὐτὸ μὲ κακῶ εἰς ἔχομεν τὴν αὐ
γέφην, τὸ δὲ καὶ ἔλθῳ σημεῖος, αὐδὲ κάνε τὸν ἔν, ἐφτὰ δὲ
ἔν ἐφτὰ δὲ ἐφτὰ δὲ ἐφτὰ δὲ